

Ninh Long László esküje

2023 március 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Magyarországot lábtörl?nek használják olyanok, akiknek fogalmuk sincs, kik vagyunk

Interjút olvasok. A vietnami–magyar operaénekessel, Ninh Duc Hoang Long Lászlóval készítette a Mandiner. ? az a remek fiatalember, aki most március 15-én a Nemzeti Múzeumnál elénekelte a Hazám, hazámat. Talán nem voltam egyedül vele: párás szemmel hallgattam, a szívemet melegség öntötte el. Ninh Long László úgy adta el? a magyar hazaszeretet talán legfontosabb áriáját, hogy hangja átölelt minden magyart Kárpát-medencén belül s azon kívül. Ilyenre csupán az képes, aki szívb?l, lélekb?l énekel. ? így énekel.

„Tíz évvel ezel?tt, néhány hónappal Magyarországra érkezésem után, a Balassi Intézetben énekeltem el?ször a Hazám, hazámat, amire egyébként egy magyar barátom hívta fel a figyelmemet. Akkor még nagyon keveset tudtam magyarul. Eleinte honvágyam volt, és Vietnamra gondoltam a dal el?adása közben, de id?közben megtanultam a nyelvet, a fiatalságom legszebb éveit itt töltöttem, és Magyarország fokozatosan az otthonommá vált” – meséli az interjúban Ninh Long László.

Nagyon ritkán nézek tévét, de annak idején a Virtuózokat figyeltem. Szerencsém volt, ott láthattam Ninh Long László els? színpadra lépését. Talán 2018-ban történt. Kacsóh Pongrác János vitézéb?l Jancsi belép?jét adta el?. (Aki esetleg lemaradt róla, a videómegosztó oldalakon pótolhatja, házi feladat.) Azt mondják, a tehetségkutató m?sorokban minden csak megjátszás, póz, a mosolyok formatervezettek, s m?könnyeket rí a zs?ri – mégsem hiszem, hogy Miklósa Erika opera-énekesn? zs?ritag színlelte volna a sírást. Érezni lehetett az ?szinte meghatottságát. Hiszen ugyanazt éreztük mi is a képerny? innens? oldalán. Atyaég! Idejön hozzánk ez az áldott ember akárhány ezer kilométerr?l, és úgy énekli e szívünknek oly kedves dalt, mintha tényleg ? maga lenne Kukorica János. Nincsenek rá szavak.

Így esett, hogy azután Jancsi belép?je – Ninh Duc Hoang Long László el?adásában – szépen fölkerült az egyik autós válogatás CD-mre (a Simándy-féle változat mellé). Amikor utazunk valahová, a gyerekeim is vele éneklik.

Olvasom tovább az interjút. „Életem legnagyobb fordulópontja öt évvel ezel?tt volt, amikor az államf?t?l megkaphattam a magyar állampolgárságot. Attól fogva, hogy az eskütételben elmondtam: »Magyarországnak h? állampolgára leszek«, kezdtem magyarnak érezni magam. A mostani, március 15-i alkalom azonban más volt, mint az eddigiek. Hogy azon a történelmi helyszínen léphettem fel, ahol 175 évvel ezel?tt a márciusi ifjak forradalmat kezdtek a nemzeti szabadságért, új érzéseket hívott el? bennem. M?vész vagyok, ezt tudtam tenni: teljes szívemmel, lelkemmel és tiszteletemmel énekeltem a régi h?söknek és Magyarországnak.”

Átjött, éreztük.

S miközben március 15-én Ninh Duc Hoang Long László negyvennyolcas h?seink tiszteletére, szívb?l-lélekb?l énekelte a Hazám, hazámat a Nemzeti Múzeum el?tt, a másik Magyarország képvisel?i pár utcával arrébb az öklüket rázták és ugyanúgy Brüsszel meg Washington beavatkozását követelték a magyar szabadság elfojtására, mint az év többi napján. E másik Magyarország képvisel?i (noha többségük itt született a Kárpát-medencében) nem tisztelik h?seinket, és nem ünnepelnek a nemzeti ünnepen, hanem „tüntetnek”. Mert nekik csupán ennyir?l szól ez az ország. (Szónokukat idézve: „ez a k…rva ország”.)

Ezek a gy?lölett?l, hatalméhségt?l eltorzult figurák nyilván nem értik, hogyan szeretheti Magyarországot a több ezer kilométerr?l érkezett Ninh Long László, aki immár a honfitársunk. És minden bizonnyal sosem fogják megérteni – hiszen ?k az a bizonyos másik Magyarország, amelyt?l Isten óvjon minden jóakaratú embert.

De vissza a mi Lászlónkhoz! „Egyetlen magyar zeneszerz?r?l, Liszt Ferencr?l hallottam csak korábban. És ez volt az egyik oka, amiért Magyarországra jöttem, a róla elnevezett Zeneakadémiára. Tiszta lappal érkeztem, a két tanárom Kiss-B. Atilla és Cseh Dalma írtak fel erre a tiszta lapra mindent! Sok értékes tudást kaptam és kapok a mai napig t?lük, szívb?l tanítanak engem, nélkülük nem sikerült volna. Kiss-B. Atilla évek óta a keresztapukám is – Ninh Duc Hoang Long László vagyok egyébként –, és nemcsak a zenével, hanem az élettel kapcsolatos dolgokban is mindig mellettem áll.”

E mondatait azért idézem, hogy látszódjék: ez a fiatalember nemcsak Isten áldotta tehetség, de szerény és hálás is. És nem csupán tanárainak, hanem második hazájának is. Hiszen az interjú végén így fogalmaz: „Akárcsak a feleségemnek, úgy nekem is Vietnam a szül?hazám, Magyarország az otthonom. Bár a nyelv tényleg nagyon nehéz, még tíz év után is gyakran rossz akcentussal beszélek, és hosszú id?be telt megszoknom a hideg teleket is, Magyarország mindent megadott nekem. Tudást. Emberséget. Kedvességet. A keresztszüleimet. A legértékesebb ajándékok pedig a drága kislányaim, akik ezen a szent földön születtek. Örökre itt tervezünk maradni. Én tényleg komolyan gondoltam az eskü szavait, hogy »Magyarországnak h? állampolgára leszek«.”

Nehéz meghatottság nélkül olvasni e sorokat. (Nekem nem is sikerül.) Különösen ilyen id?kben, amikor kintr?l és bentr?l annyi bántás, rágalom zúdul ránk. Amikor Magyarországot lábtörl?nek használják olyanok, akiknek halvány segédfogalmuk sincs róla, kik vagyunk – nem is kíváncsiak rá. Lám, itt van Kim Lane Scheppele amerikai balliberális politológus, a Princeton Egyetem szociológiatanára, aki még a nemzeti ünnepünkön sem bírta megállni, hogy belénk ne rúgjon. (S rúgásából kijutott Ninh Long Lászlónak, ennek a szerény és kedves fiatalembernek is.) Ezt írta: „Most már tudjuk, hogy néz ki a patriotizmus Magyarországon! A férfiak 1930-as évekbeli katonai ruhát viselnek, a hölgyek pedig úgy öltöznek, mint A szolgálólány meséjében!”

Ninh Long László díszmagyar ruhája és a 30-as évek… Istenem! És ez a végtelenül primitív, gy?lölköd? n? (az amerikaiak Vásárhelyi Máriája) egy ottani egyetemen taníthat. Az óvodából sem szabadott volna továbbengedni, olyan közveszélyesen sötét.

Elém tolakodik egy néhány évvel ezel?tti eset. Uj Péter, a 444 f?szerkeszt?je gonosz tréfát ?zött Liu Shaolin Sándor gyorskorcsolyázó olimpiai bajnokunkkal. Így élcel?dött rajta, amikor kizárták egy versenyb?l: „Lökött a kínai vendégmunkás.” (A f?szerkeszt? mentségére szóljon: kés?bb bocsánatot kért.) Akkor azt írtam Ujnak: „Sándor Magyarországon született magyar ember, akinek édesanyja magyar, édesapja kínai, ? pedig magyarnak tartja magát. Mi pedig pont úgy szeretjük ?t, mint minden magyart, és örülünk, hogy ilyen kincsünk van. Ha apja-anyja hottentotta lenne, de ? magyarnak tartaná magát, akkor is ugyanúgy szeretnénk. Mert a magyar egy végtelenül befogadó, türelmes, szeretetteli nép. Ilyen volt mindig, és ilyen is marad. Azért vagyunk ilyen szépek, okosak és szerények [irónia!], mert bennünk ezernyi nép vére összevegyült, és pompás elegyet alkotott. Így fordulhat el?, hogy legnagyobb költ?ink, hadvezéreink, szabadságh?seink vagy éppen olimpiai bajnokaink között számosan vannak, akiknek felmen?i magyarul sem tudtak. És gyermekük mégis úgy szereti Magyarországot, hogy az életét adná érte. Ahogy Illyés Gyula megfogalmazta: »Magyarnak lenni nem származás, hanem vállalás dolga«.”
Illyés mondata a lényeg. Örök érvény?.

Ninh Long László tehát esküt tett, s ahhoz h?en örökre itt tervez maradni. Így legyen! Azt hiszem, ennek minden jóakaratú magyar ember örül.

Borítókép: Ninh Long László (Fotó: MTVA/Képerny?kép)

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló